Politolog Iščenko: Zrádci Majdanu: kteří nic nepochopili a nic se nenaučili

- CZ24 News | 23. srpna 2022

UKRAJINA: Z ruskojazyčného klauna, který se z pódia vysmíval hodnotám Majdanu a selskému ukrajinskému nacismu, se najednou stal führer Ukrajinské říše

Kdysi, před několika lety, jsem v jednom ze svých článků použil verš z básně Roberta Rožděstvenského

"Hřbitov u Paříže": "Jsou to ještě naši? Spíše jsou ničí…",

abych definoval některé z "ukrajinských Rusů", kteří zůstali na Ukrajině, ale „nepřijali Majdan", přičemž současně nebyli spokojeni ani s reálným Ruskem a snili o jakémsi výjimečném, vlastním Rusku, kde se vše děje tak, jak oni chtějí, a dokonce ještě dřív, než si to přáli.

Tehdy se na mě mnozí z nich obořili – každý totiž poznal sám sebe – a rozhořčeně prohlašovali, že vše, co bylo napsáno, je nepravdivé. Nemusel jsem ale čekat ani několik let, abych se přesvědčil, že jsem měl ve všem pravdu, dokonce i ve tvrzení, že nás v rozhodující chvíli zradí. Udělali to, jakmile začala speciální operace. Pak se ukázalo, že Rusko, které bylo dříve špatné, protože je neosvobozovalo, se nyní opět stalo špatným, protože je osvobozovalo "nesprávně" (nedostatečně jemně a diskrétně).

Jde o to, že téměř nikdy nepíšu o konkrétní osobě. Lidé jsou příliš rozdílní a je jich příliš mnoho na to, abychom si mohli dovolit takový luxus a zaměřit se pouze na jednoho. Zpravidla popisuji sociální jev. Proto výkřiky "tak moc mě urazil", které se ozývají od desítek a stovek postav, jsou pro mě osobně jen potvrzením správnosti závěrů. Pokud se spousta lidí (včetně těch, které neznám a nikdy nepoznám) poznala v bezejmenné postavě a pokud je naopak rozpozná i řada ostatních lidí a označí je pravým jménem, pak byl jev popsán správně. To znamená, že existuje a údajná nebezpečí, která představuje, jsou skutečná.

Dnes mohu stejnou větou: „ Jsou to ještě naši? Spíše jsou ničí…" popsat nový fenomén – vlnu "osvícených lidí", která zachvátila Rusko, ale ve skutečnosti jde o zrádce Majdanu.

Chtěl bych učinit dovětek, který obvykle ve svých článcích dělám, ale kterého si málokdo všimne. Nemám na mysli všechny bývalé účastníky Majdanu. Mnozí skutečně prozřeli, jsou zděšeni výsledkem práce svých rukou a snaží se situaci aktivně napravit. Mluvíme o jiné skupině – o lidech, kteří jsou neúspěšní, touží po slávě a sní o všeobecném obdivu. Někteří z nich si nejsou vědomi svých nedostatků, ani svých nejniternějších tužeb, zatímco jiní je na sebe prozrazují a jsou na ně pyšní.

Tím, že vyšli na Majdan (mnozí již podruhé nebo dokonce potřetí, pokud počítáme shromáždění "Ukrajina bez Kučmy" za premiéru), si užili svou chvilku slávy (nebo několik minut). Ze své podstaty se však nikdy nespokojí s tím, co mají. A minuta slávy na Majdanu je opravdu neuspokojila. Chtěli víc. Chtěli všechno. Chtěli být guru, kterému by naslouchala majdanská komunita, kterého by obdivoval Západ, kterého by Rusko poprosilo, aby "jednoho dne přijel do hlavního města na bílém koni" a poučil ty neohrabané obyvatele ugrofinských bažin a mongolských stepí, kteří se náhodou usadili mezi Treťjakovkou a Velkým divadlem, jaké jsou ty správné jistoty.

Hlavní bonusy z Majdanu (kromě dovezených beneficientů) získali přirozeně jejich

přízemnější a méně nároční kolegové a oni, kandidáti na mesiáše, zůstali na vedlejší koleji. Nespokojenost s nanicovatým společenským umístěním, kterého se jim dostalo, pocítili tito lidé s "hezkými tvářemi", četnými univerzitními tituly a nepřiměřenými ambicemi takřka okamžitě. Mnozí z nich už v letech 2015-16 vycestovali na Západ a veřejně si svým pánům stěžovali, že Majdan jaksi není správný – do vedení jsou nominováni špatní lidé a je třeba to napravit. Západ je nevyslyšel, a tím je urazil až do morku kostí. Začali se tedy poohlížet po Rusku a postupně se etablovali v tamním bohémském prostoru. Nakonec jejich cílem nebyla ubohá Ukrajina, ale celý svět. Jinými slovy, Moskva byla stále považována jen za další etapu jejich kariéry (do Evropy je nevzali, protože byli kudrnatí a neupravení, ale v "divokém Rusku" by se jim mělo dařit).

Zpočátku doufali, že přijedou do Moskvy jako instruktoři pro ruský Majdan a budou stejní, jako pro ně byli Srbové, Gruzínci, Baltové a Poláci. Když se ukázalo, že se nemají na Ukrajině čeho chytit, že je Západ nepřijme a že v Rusku žádný Majdan nebude, reorganizovali se a přesunuli na Východ jako "osvícené" "oběti majdanského podvodu". Poslední ranou, která urychlila jejich odchod, bylo prezidentství Zelenského.

Z ruskojazyčného klauna, který se z pódia vysmíval hodnotám Majdanu a selskému ukrajinskému nacismu, se najednou stal führer Ukrajinské říše, zatímco oni byli přece ti velcí, dědiční revolucionáři, kteří léta veřejně milovali Banderu, kteří se hrdě zastávali nacistů proti soudnímu stíhání, kteří skládali ódy na jejich počest, kteří je kryli svými jatečnými těly před „berkuty", kteří vybírali peníze na zásobování Majdanu vývarem a kotletami a v následné občanské válce zase na kulky a pušky, kteří vychovávali mladé generace v nacistickém duchu, kteří vytvářeli majdansko-evropský mýtus, kteří "neviděli" Oděskou Chatyň ani genocidu na Donbase, oni, tak potřební a krásní, se nakonec nedostali ani do Rady. Kdyby jen do Rady, nedostali se nikam. Zůstali směšnými, zbytečnými okrajovými lidmi.

Lidé tohoto typu nikdy nepřemýšlejí o tom, že když se jim v životě něco nepovede, pravděpodobně za to nemohou druzí, ani "špatný stát", ale oni sami. Věří ve své poslání a podle toho také žijí. Všichni, kdo nesdílejí jejich víru a dovolují si zpochybňovat jejich skvělé předurčení, jsou nepřátelé a zrádci.

V tomto ohledu je Majdan zradil a Západ také zradil, i když ve skutečnosti zradili Majdan oni. Majdan je jediným místem a jediným časem, kde a kdy se může takový člověk cítit jako ryba ve vodě. Všechny spojuje jeden cíl, všichni se mají rádi, všichni si navzájem vyprávějí, jak jsou skvělí, nálada je povznesená, až euforická. Čeká nás společný nepřítel, strašlivý, ale ne nebezpečný, před ním nás Západ určitě ochrání. Až bude tento nepřítel hrdinně, ale radostně a bez velkého úsilí poražen, každý získá bohaté trofeje a každý se stane tím, čím chtěl být – nakonec přijde ta očekávaná všeobecná svoboda. Mozkově mrtvá zrůda bude krásná jako Apollón a moudrá jako Sokrates a stará zmučená klisna se ráno probudí jako mladý hřebec. Majdan plní parádnější přání, než jsou ta, která známe z pohádky o 12 měsíčcích. Jenže pak Majdan zvítězí – a zázrak se nestane. Proto si část majdanské komunity přeje Majdan věčný.

Ambiciózní spodina však není schopna pochopit, že Majdan je jen jejich heroinová injekce, která je přivádí do světa snů, a že ranní absťák je nevyhnutelným důsledkem večerního opojení. Pomoci může jen další dávka – další Majdan. Zdůrazňuji, že lidé, o kterých píšu, se nedají vyléčit. Jsou těžce psychicky traumatizováni (většinou od dětství). Zároveň jejich odchylky nejsou v psychiatrii považovány za nemoc, ale jen za drobné nedostatky. Naši předkové byli moudřejší. Upalovali a topili je jako čarodějnice a čaroděje a my jim dáváme právo volit a být voleni, aniž bychom je v čemkoli omezovali. Tito lidé mohou buď zemřít, nebo žít v režimu Majdanu. Jiné možnosti pro ně neexistují.

Když není Majdan, začnou se handrkovat s každým, kdo se naskytne. Pokud je jich málo, můžete je

litovat, můžete se jim smát nebo je prostě ignorovat. Když je jich hodně, začnou rozkládat společnost, atomizovat a štěpit ji na menší a menší skupiny a štvát všechny proti všem.

Když se přestěhovali do Ruska, buď předstírali, že s Majdanem neměli nic společného ("nebyli tam"), nebo zdůrazňovali, že prošli procesem pokání a vykoupení, ačkoli ve skutečnosti se pokládají za mnohem lepší než ti, kteří s Majdanem neměli nic společného, protože mají "jedinečnou zkušenost", o kterou se s námi, bezmocnými a utlačovanými, chtějí podělit.

Po čase však i kajícníci začnou naznačovat, že "tam nebyli" a že všechny důkazy o jejich životě na Majdanu jsou jen pomluvy jejich nepřátel. Nakonec všichni začnou tvrdit, že bojovali na Majdanu a že tato verze událostí je jediná pravdivá, a to bez ohledu na fakta.

Několika takovým lidem, s nimiž jsem měl možnost osobně mluvit, jsem řekl, že není třeba se angažovat ve veřejném životě, není třeba nikomu nic dokazovat. Žijte v tichosti, pracujte, snažte se, aby se na vás zapomnělo, a pokud chcete, stejně tiše a anonymně pomáhejte obětem svého majdanského omylu.

Každý z nich přijal takovou radu s rozhořčením. Takové chování považovali za nedůstojné své velikosti. Musí přece vyrazit na náměstí a říct lidem, že tady jsem já, bývalý hrdina Majdanu, který si uvědomil zločinnost tohoto Majdanu, ale v žádném případě ne svou vlastní. Nyní vás povedu na nový Majdan proti všem ostatním Majdanům. Seřaďte se do zástupů, pojďme a zničme všechny, kdo jsou proti nám, především ty, kteří tvrdí, že moje minulost není hrdinská, ale nacistická. A lid samozřejmě musí nového "mesiáše" obdivovat, tleskat mu, jásat a klanět se mu.

Nechápou, že tím, že se snaží proniknout se svou pochybnou minulostí do veřejného prostoru Ruska, s bezbřehými ambicemi a poměrně malým intelektem, navíc poznamenaným duševní nevyrovnaností a společenskou méněcenností, vyvolávají v mnoha lidech negativní emoce.

Těm, se kterými jsem mluvil, jsem vysvětlil, že mohou být dobří, jak chtějí, ale v důsledku Majdanu, kterého se zúčastnili, přišli mnozí lidé o své blízké, byly zničeny životy ne desítek, ale statisíců rodin, někteří museli začít žít znovu a někteří tu šanci ani neměli. Krev Buzyny, doněcké "Aleje andělů", těch, kteří byli umučeni v celách ukrajinské tajné služby, těch, které pobil Pravý sektor, těch, které mučil Azov a Tornádo, těch, kteří byli z nudy zastřeleni na kontrolních stanovištích, těch, kteří byli vyhozeni do povětří minami v Donbasu a nyní i na plážích Oděsy, krev lidí upálených v Domě odborů v Oděse, zabitých v Mariupolu 9. května 2014, všech těch, kteří zemřeli a zemřou v důsledku občanské války, kterou Majdan na Ukrajině rozpoutal, (včetně jejich vlastní "Nebeské setniny*"), mají na svých rukou.

Někteří jim odpustí a zapomenou, někteří odpustí, ale nezapomenou, někteří nezapomenou a neodpustí. Pokání neznamená povinnost odpustit. Člověk není Bůh, Bůh je milosrdný, člověk je slabý. Ale ani Bůh neodpouští litujícímu, nýbrž pykajícímu. Požadavek odpuštění na základě údajného pokání ukazuje na absenci pokání. Pokání činící člověk si musí uvědomit, že nemůže o nic žádat, ale pouze prosit a pokorně přijímat rozhodnutí těch, kteří nemohou odpustit.

Málokdo z těch, o nichž píši, však mluví o odpouštění (a pokud ano, bere to jako samozřejmost/. Většina z nich o takových nesmyslech nepřemýšlí. Necítí se provinile. Jejich posláním je učit ztracené Rusy smysluplnosti, vést je ke světlu pravdy. Jsou to vůdci, kteří sestoupili k lidem z výšin svého důvěrného poznání. Nemůžete se jich ptát na jejich minulost, je to stupidní. To oni se vás budou ptát na vaši minulost. Měli byste následovat svého guru a financovat ho. Vždyť věnuje svůj veškerý čas tomu, aby vás naučil milovat svobodu. Nemá čas pracovat, ale musí nějak žít.

Mnoho lidí říká, že tito lidé postrádají empatii. Ve skutečnosti jim chybí svědomí. Neztratili je,

neodložili je pro nedostatek využití. Jen ho nikdy neměli. Někteří lidé se rodí bez nohou, jiní bez rukou, někdy i bez mozku a někdo se rodí bez svědomí. Jedná se o druh sociálního postižení.

Tito lidé jsou společensky aktivní. Nemohou žít jinak a nelze je přesvědčit, že jejich činnost je pro ně škodlivá. Nebudou věřit. Nechápou, že značná část ruské společnosti vnímá takového člověka jako policistu, který nosil svého času krásnou černou uniformu, vysoké černé boty, pušku a pil samohonku. Ale podle nich údajně neudělal nic špatného. V Babím Jaru stál pouze ve vnějším kordonu. Nikoho nezabil a nezajímal se o to, co se tam děje. Pak střežil nějaké sklady. Neúčastnil se protipartyzánských operací, nechytal a nemučil odbojáře. Když Němce vyhnali – přihlásil se, kál se, možná ho ani nezavřeli, a když ho zabásli, tak ne na dlouho, brzy ho propustili – na vesnicích chyběla každá ruka

Takovému člověku se zdá, že se vykoupil a myslí si, že se nijak zvlášť neprovinil, nikoho nezabil, pouze zradil svou vlast za potravinový příděl. Ale stotisíce lidí jako on, ve stejných uniformách a botách, se stejnými puškami, páchnoucí samohonkou, upalovali naše příbuzné v jiné Chatyni, nebo je stříleli v ghettu, nebo posílali do plynových komor táborů smrti, nebo je prostě poslali do Německa na otrocké nucené práce. Popel umučených buší pozůstalým v srdci a nechtějí vědět, kdo z pijáků kořalky sloužil na popravišti a kdo byl „jen“ strážcem skladů.

Zrádci Majdanu, zbavení svědomí, sebestřední a sebeláskyplní narcisté, nemohou pochopit tuto prostou lidskou úvahu. Sami tiše zrazují své příbuzné, aniž by si toho všimli při svém věčném pochodu za svou neuchopitelnou, ale tak blízkou světovou slávou.

Jak bylo uvedeno výše, jsou nebezpeční, protože na těle společnosti vytvářejí ohniska hniloby. Pokud jich je málo, je tento problém řešitelný. Faktem je, že tito lidé nemohou žít bez pozornosti. Potřebují jakoukoli pozornost, dokonce i konflikt. Proto vždy vyvolávají konflikty. Někteří házejí špínu na všechny, někteří veřejně naříkají, že nejsou dostatečně milováni a oceňováni, někteří předvádějí skandální výkony. Potřebují být vidět, potřebují, aby se o nich mluvilo, aby se jim třeba i vynadalo, aby se jim dostalo lítosti nebo aby je někdo jen tak posuzoval. Pokud je společnost ignoruje, chřadnou a umírají, a to doslova i do písmene.

Proto, pokud je společnost ignoruje, začnou vyvolávat konflikty v tlupách vlastních příznivců a štěpit své vlastní řady. Mimo konflikt prostě žít nemohou. Jak jsem psal výše, potřebují nepřetržitý Majdan, na němž se oni a další “světlonoši” postaví hordám “Mordoru”. Když nemůžete zorganizovat Majdan zvenčí, musíte si ho vymyslet zevnitř, ve vlastních řadách, jen abyste měli s kým bojovat. Pokud jim není dovoleno ventilovat svou negativitu mimo vlastní systém, zničí svůj. Proto jsem vždy tvrdil, že Ukrajina jako majdanský stát, stát vybudovaný takovými lidmi pro sebe, se zhroutí i bez vnějšího vlivu, sežraná zevnitř. A žádná pomoc ze Západu by ji nezachránila – zpomalila by zkázu, ale nezastavila by ji.

Není se s nimi o čem dohadovat a není je o čem přesvědčovat. Není dobré se s nimi hádat, jen je to posiluje. Je třeba je ignorovat. Ne “přehlížet je”, ale důrazně je ignorovat. Je třeba vidět jejich zhoubnou, destruktivní činnost a informovat příslušné struktury, které jsou oprávněny – při absenci trestající psychiatrie – zabývat se takovými případy. Tyto aktivity by však neměly být zveřejňovány a nemělo by se těmto lidem umožňovat, aby si nasadili mučednickou korunu a shromáždili své stádo proti vnějšímu nepříteli. Nepřítel musí být neviditelný. Nemělo by se jim dovolit napsat před našima očima další vydání knihy „Můj boj“. Ať vypovídají před vyšetřovateli, kteří se zabývají zločiny na Majdanu (alespoň jako svědci, pokud skutečně “hlídali jen sklady”).

V roce 2004, když už byl první Majdan v plném proudu, ale ještě nezvítězil, jsem svým bývalým přátelům, kteří chytili majdanský virus (bývalým od chvíle, kdy je Majdan nakazil, protože zombie nelze zachránit, lze je pouze zabít, neboť rodinné či přátelské city k zombie jen umožní, aby se z vás

stalo něco podobného), řekl, že Majdan může podporovat buď hlupák, nebo šmejd. Hlupák neví, co dělá, a šmejdovi je jasné, že může počítat s osobním prospěchem. Navrhl jsem jim, aby se sami rozhodli, kdo jsou.

Můj názor se od té doby nezměnil. Znám několik lidí, kteří byli na prvním Majdanu a kteří nepopírají, že tehdy byli blázni. Chovají se skromně, sdílejí své zkušenosti, ale netvrdí, že znají skrytou pravdu. Nechtějí být znovu za hlupáky.

Vzhledem k tomu, že majdanští zrádci, kteří se ženou do Ruska, popírají svou hloupost a tvrdí, že samotný Majdan nebyl podvod (majdanská společnost prý byla údajně ošizena o výsledky svého velkého vítězství), jsou šmejdi. Stejní šmejdi jako ti, kteří využili vítězství Majdanu, Jsou jen méně chytří, protože prohráli konkurenční soutěž.

Bojovat proti šmejdům s otevřeným hledím je vrchol bláznovství. Jejich Blahorodí si toho nebudou vážit a daru výhody využijí ke svým nekalým cílům. Když se zbavujeme hrabošů nebo hmyzu, také jim nenabízíme rovné podmínky. Prostě nad nimi přeletí letadlo – nastříká nějakou látku a oni zemřou, aniž by si uvědomili, proč. Tak je to i s tím posledním dárkem z Majdanu, při rozprašování insekticidů je třeba pamatovat na bezpečnost práce, dodržovat odstup a nosit plynovou masku.

*****

Něběsnaja sotnja* – Nebeská setnina /u donských kozáků/ – obrazné pojmenování pro oběti ukrajinského Euromajdanu z února 2014

Dovětek překladatele: Báseň Roberta Rožděstvenského se vztahuje k ruskému hřbitovu v Saint-Genevieve-de-Bois v Paříži. Jedná se hlavně o hroby ruských emigrantů, kteří opustili vlast po revoluci v roce 1917.

Překlad použitého verše není umělecký, vystihuje pro čtenáře jeho smysl.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: Nova Republika

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová